

L'honradesa es paga cara

A causa d'un assassinat frustrat, les seqüeles del qual impedeixen exercir el càrrec de president de la Federació Catalana de Boxa, Josep J. del Valle ha presentat la seva dimissió. Més de dos anys de lluita contra la màfia de la boxa. ¿El resultat? Ser viu de miracle.

Eduard Company

Josep J. del Valle era, abans que presentés la seva dimissió, ara fa poques setmanes, president de la Federació Catalana de Boxa. Va prendre'n possessió, democràticament escollit, el 4 d'octubre del 85. Nou mesos més tard, va ser apallissat. I, just a l'any des que va fer-se càrrec de la Federació, després d'haver rebut incontables amenaces, va sofrir un intent d'assassinat. Els seus agressors compleixen condemna, excepte el principal, l'home que va donar l'ordre, Antonio Tejada, que ara es troba al Brasil, país que no té tractat d'extradició amb l'Estat espanyol.

I, tot, perquè Josep J. del Valle va voler dignificar l'esport de la boxa, fent complir els reglaments al peu de la lletra. La seva màxima ambició, però, era fer ressorgir aquest esport en el camp *amateur*.

—Li vaig dir al director general d'esports de la Generalitat, Josep Lluís Vilaseca, que el futur de la boxa estava en el camp *amateur*, dins de l'olimpisme. Ho va entendre molt bé. És més, va dir-me que aquesta era la sol·lució per a la boxa que havíem estat buscant durant tants anys i que no sabíem trobar. Amb el seu suport, que a mi em va servir d'estímul, vaig fer un projecte, tot un estudi, que acompanyava la meva dimissió.

—¿La dimissió?

—Sí. No podia hipotecar la federació de boxa. Sóc un home que no té, ara com ara, la salut que requereix el càrrec, que demana molta dedicació. I, a més, havia de compaginar-la amb altres coses. Jo, abans, podia compartir la meva feina amb la família —a qui robava molt de temps— i amb la Federació. Ara, com que encara estic de baixa...

—¿Catorze mesos després de l'intent d'assassinat?

—Sí, sí, encara. Pensi que encara tinc dins la caixa toràctica, als pulmons... És que van ser unes lesions tan grans a òrgans vitals que... Van



«Van perforar-me els pulmons, la pleura, el diafragma i em van seccionar una costella...»

perforar-me els pulmons, el diafragma, la pleura, i em van seccionar una costella, que van extirpar-me. És que duïen unes eines...

—Es parla d'un matxet.

—Justament..., justament. Encara em fa una sensació molt rara, recordar-ho. Com quan toques un endoll i reps una descàrrega elèctrica: una sensació molt semblant.

—¿Per què una agressió tan brutal?

—Bé, és que, de fet, quan vam guanyar les eleccions, vam tractar de lluitar contra el poder establert de tota la vida, a la boxa, que havia estat a mans d'una espècie de clan que va voler-ne fer una mena de *guetto*. És com una

mena d'hortet; un hortet d'on resulta més car agafar-ne tres tomàquets i quatre peres que anar-les a comprar al mercat. Però és l'hortet, i te'l fas teu, i que no te'l toquin. I en això s'havia convertit aquesta Federació, era un jo en trec-jo hi poso.

Quan vaig presentar la meva candidatura, aquest clan va oferir-me d'unir-me a ells, i jo vaig dir que no, que venia amb idees pròpies i innovadores del que ha de ser la boxa. Perquè la boxa... Ho plantejava de cara als Jocs Olímpics del 92...

—¿Inclús abans de la nominació?

—Sí, inclús abans. En tenia el presentiment. Aquell dia va ser un dia tre-

mend, per a mi. Perquè estava, ja conscient, a l'hospital. Recordi que va ser pocs dies després que em van apunyar. Ho vaig passar molt malament, les primeres jornades. Però, quan la nominació, van dur-me un televisor, els metges, i vaig acabar plorant d'emoció, era una cosa tan esperada. I, per això, volia dur a terme el meu programa amb el temps suficient, temps que jo sempre he dit que, com a màxim, se-

l'*amateur*, l'esport de base, i no el senyor —com volia Antonio Tejeda— que, per fer un campionat d'Espanya, demanava mig milió de pessetes. Miri, vostè contracta un senyor, posa una taquilla a cinc-cents, mil o dues mil pessetes, i guanya o perd, perquè vostè estarà fent un negoci. Però nosaltres, la Federació, podem arribar a donar-li, si accedeix a fer una vetllada mixta, les despeses dels boxadors *amateurs*. Dels professionals, econòmicament, la Federació n'ha d'estar al marge. Nosaltres hem d'estimular purament l'esport.

Totes aquestes idees eren les que volia dur a terme, però va passar allò.

—*L'assassinat frustrat.*

—Anava amb el meu fill Alexis, que deuria tenir onze anys, llavors. Tornava d'enganxar cartells prop d'un lloc on organitzavem una vetllada. Hi havia gent que em preguntava si no em feia vergonya, això d'enganxar anuncis, que ho fes precisament jo, el president de la Federació. I no, no me'n feia cap, de vergonya, perquè qualsevol treball és digne. Bé, com et deia, que en tornar, quan tenia aparcat el cotxe al vestíbul de l'empresa... El vestíbul de l'empresa, l'usava perquè, com que havia tingut amenaces constants, pensava que el *parking* podia ser perillós, i potser no vaig encertar...

—*Amenaces que, per denunciar-les, li van costar una pallissa.*

—Sí, suposo que per aquí va anar la cosa, perquè com que hi havia moltes divergències amb un senyor, Parretti, un home que havia estat tota la vida a la Federació... Jo no vull dir coses negatives d'ell, perquè no les penso, però potser va arribar a considerar allò que t'explicava abans, l'exemple de l'hortet.

Bé, vaig aparcar el cotxe i, amb el meu fill, estàvem treient els cartells que havien sobrat, i vam veure dos individus que ens van dir: «Buenas noches». Vaig aixecar el cap i vaig veure els dos homes i l'eina que duien, que no oblidaré mai. Lluent com el foc. Me la van clavar per aquí, i després ja no recordo... Sé que van marxar i que, de fora, van tornar per a rematar-me. Em van donar onze ganivetades que van penetrar el cos, i cinc més, que van ser puntades petites, que, perquè van trobar l'os, no van passar més enllà.

—*No hi ha dubte que la intenció era d'assassinar-lo.*

—Sí, bé, és clar. L'atemptat va ser qualificat d'assassinat frustrat. Haig de donar gràcies a Déu que estava molt prop de l'hospital de Sant Pau, i que, just aquell dia, hi havia l'especialista en cirurgia toràcica. També va donar

la casualitat que tenien els vuit litres de sang del meu grup que em van fer falta per la transfusió de la primera nit. Tot va venir molt a favor. El fet és que me'n vaig sortir. Amb limitacions, amb una capacitat respiratòria d'un trenta-tres per cent, que m'ha obligat a respirar de forma diferent. I les molèsties... Però, bé, encara puc estar content.

Quan vaig sortir de l'hospital, no hauria pogut parlar tal com faig ara. Xerrava d'un tema i me n'anava. Tenia un desequilibri mental i físic. He estat en mans de psiquiatres, i encara ho estic. Però, bé, si no t'hagués explicat el que va succeir, ningú no ho diria, ¿oi? El meu cos és com un sac vell cosit, però per dins hi ha moltes lesions.

—*La seva renúncia al càrrec ¿és purament per les seqüeles d'això?*

—Sí, sí, totalment.

—*¿Vostè sabia que remodelar la boxa significava enfrontar-se a aquesta gent que la monopolitzava, i que podia ser perillós?*

—Sí, jo sabia que hi hauria problemes, però, per descomptat, mai no hauria cregut que haguessin arribat a intentar matar ningú. No a mi, a qualsevol.

—*Tot i això, a ells tampoc no els ha sortit molt bé, l'assumpte. Antonio Tejeda és a Brasil, i el seu fill i el seu gendre, a la presó.*

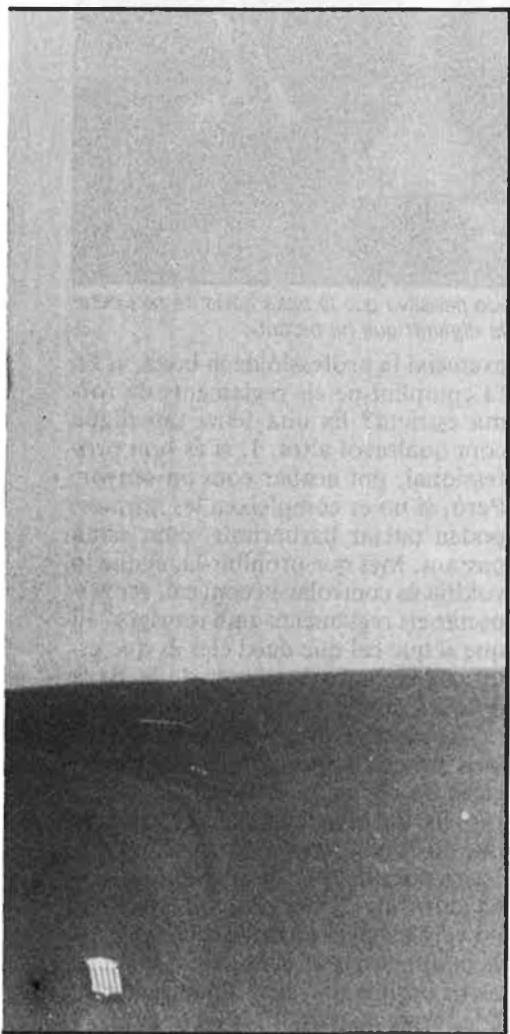
—Sí, però perquè no van estar ben assessorats legalment. Crec que, amb una defensa distinta, ara podrien estar al carrer. Però sembla que els va agafar por, que es van espantar. Ara, jo, particularment, penso que no va ser només ell, l'Antonio Tejeda. Ell va ser-ne el culpable, però va estar molt influït perquè passés el que va passar. Potser no li van dir: «Vés i mata'l». Però segur que el van enganyar; en certa manera, ell també n'ha estat víctima.

—*¿És conscient que vostè, havent sofert l'intent d'assassinat, ha aconseguit dur a terme els seus propòsits, en la boxa?*

—Sí, però fins a cert punt només. He aconseguit el que volia sense pensar que em trobaria amb aquests problemes tan grossos... He donat a entendre que hi ha una part mafiosa en la boxa, però també una part molt noble, un gran esport.

—*¿Vostè estaria a favor de l'abolició de la boxa professional?*

—Sí. Això em costa dir-ho, perquè em costa ser anti, antiqualsevol cosa. Sóc més amic de dir: parlem-ne. És que, ¿qui és Josep J. del Valle per a prohibir a un senyor determinat que



rà l'u de gener. El que no s'hagi començat a fer l'u de gener significarà que hem d'anar a contrarellotge. Si comencem a treballar el dia dos, ja haurérem perdut un dia.

—*Però, ¿no és la boxa un esport en decadència?*

—La boxa té mala imatge, i té mala imatge per la barreja d'*amateurisme* i professionalisme, i per l'especulació que hi ha. Jo pensava que la boxa havia de recuperar la dignitat que havia perdut, i que ha de tenir, perquè és un esport molt noble, això sí, la boxa *amateur*.

La Federació ha d'estimular-ne

NOUS CURSOS DE CULTURA A PARTIR DEL 18 DE GENER

ACCIÓ CULTURAL DEL PAÍS VALENCIÀ, en col·laboració amb el Centre Carles Salvador, inaugura nous cursos a la seua AULA DE CULTURA de recent creació.

Els mitjans de comunicació

Introducció a la gastronomia

Història del valencianisme

Llenguatge administratiu i tècnic

A banda dels citats cursos, se'n realitzaran d'altres, al llarg de tot l'any, de temàtica diversa: vídeo, fotografia, història, sexologia, documentació, publicitat, història, màrqueting, geografia, didàctica, etc.

INFORMACIÓ:

**Moratín, 15-6a. 46002 València.
Telèfon 351 17 27.**



ACCIÓ CULTURAL DEL PAÍS VALENCIÀ



«Jo pensava que la boxa havia de recuperar la dignitat que ha perdut».

exerceixi la professió de la boxa, si ho fa complint-ne els reglaments de forma estricta? És una feina tan digna com qualsevol altra. I, si és bon professional, pot acabar com un senyor. Però, si no es compleixen les normes, poden passar barbaritats, com estan passant. Més que prohibir-la, el que jo voldria és controlar-la com cal, fer respectar els reglaments amb tot rigor. El que sí que cal que deixi clar és que estic completament a favor de la boxa *amateur*.

—*Veient com és d'estricta, sembla que, aquesta honradesa, vostè l'ha haguda de pagar molt cara.*

—És un preu ben car. És un preu que no es pot quantificar. Voldria que servís perquè la boxa *amateur* en sortís enfortida. Si jo, d'alguna manera, no vaig llançar la tovallola de seguida, és perquè no desitjava que la boxa en sortís esquitxada, que n'hauria sortit. D'aquesta manera, he tingut ocasió de reivindicar la boxa *amateur*, que tant m'estimo.

—*¿Quins sentiments guarda a la família d'Antonio Tejada?*

—Bé, m'han fet un mal incalculable. Però ells també n'han resultat víctimes. Crec que, Tejada, l'estan enganyant, que li oculten gran part de la realitat, igual que van influir-lo per actuar contra mi. Per exemple, s'ha comentat que jo havia cobrat els quinze milions d'indemnització que va fixar el jutge, i això no és cert; no n'he vist un cèntim. Ara, l'han deixat arruïnat. Ell n'ha sortit perjudicat, i jo també.

—*¿I que se'n beneficia, de tot plegat?*

—Sempre hi ha vividors. Hi ha qui se'n beneficia, no et càpiga dubte. □